

Arrest

nr. 70 520 van 23 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 4 april 2011, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 13 juli 2011, verstuurd op 13 juli 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Kaboel, provincie Kaboel. U bent Tadzjiekse van etnische afkomst. Uw echtgenoot werkte al lange tijd als taxichauffeur. Op een dag was hij betrokken bij een ongeval waarbij de zoon van een commandant van de moedjahedien om het leven is gekomen. Uw echtgenoot kwam naar huis en vertelde u dat hij een ongeval had gehad. Hij vertelde u dat u naar het huis van uw tante moest gaan. De volgende dag vertrok uw echtgenoot en sindsdien hebt u niets meer van hem vernomen. U besloot dan ook effectief

om het huis te verlaten en naar uw tante te gaan. Daar verbleef u twintig dagen vooraleer u uw land van herkomst hebt verlaten. Uw neef, de zoon van uw tante, heeft jullie huis voor 50.000 dollar verkocht. U reisde samen met uw drie kinderen, Maniza, Matin en Hoemeira in het gezelschap van de smokkelaar. Op 4 april 2011 kwam u in België aan waar u samen met uw drie kinderen dezelfde dag nog asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara voor. Uw advocate voegde nog de correspondentie met het opvangcentrum in Barvaux in verband met haar aanvraag voor een psychologische omkadering toe."

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de vervolging die verzoekster zou moeten vrezen omwille van het ongeval waarbij haar echtgenoot betrokken was, gezien de vaststelling dat zij bitter weinig weet te vertellen over het ongeval van haar echtgenoot waarbij de zoon van een moedjahediencommandant zou zijn omgekomen, gezien zij niet bleek te weten wie haar echtgenoot en zijn familie zou hebben bedreigd en gezien zij twintig dagen zonder problemen bij haar tante, neef en moeder in Kaboel heeft verbleven. Het feit dat verzoekster een huisvrouw was, kan haar gebrek aan kennis over dat ongeval niet verklaren. Immers, dat ongeval zou haar ertoe hebben aangezet haar land van herkomst te verlaten waardoor er toch enige accurate kennis hierover verwacht kan worden. Wat de correspondentie met het opvangcentrum betreft waarbij wordt gesuggereerd dat verzoekster psychologisch zou moeten worden omkaderd, stelt de commissaris-generaal vast dat uit de analyse van het gehoorverslag blijkt dat verzoekster in staat was om op een zelfstandige en functionele manier te antwoorden op de vragen die haar werden gesteld. Verder blijkt dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit de informatie blijkt immers dat het geweld in de hoofdstad Kaboel niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster wijt haar onwetendheid aan het feit dat zij als huisvrouw weinig buiten kwam en haar echtgenoot haar niets vertelde over zijn activiteiten buitenshuis en aan het feit dat zij psychiatrische problemen kende. Verzoekster stelt dat als men haar relaas herleest, blijkt dat het niveau van haar antwoorden beneden alle peil blijft. Verder stelt verzoekster dat het voor zich spreekt dat haar tante niet op lange termijn voor haar en haar drie minderjarige kinderen kan zorgen en dat ook voor haar tantes veiligheid verzoeksters verwijdering de enige zekere oplossing is. Verzoekster wijst er ook nog op dat volgens informatie van de Thomson Reuters Foundation Afghanistan het gevaarlijkste land is voor vrouwen, zij geen toegang hebben tot gezondheidszorg en economische bronnen en huiselijk geweld een groot probleem is.

2.2. De Raad is van mening dat verzoekster niet kan worden erkend als vluchteling en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolging die verzoekster zou moeten vrezen als gevolg van het ongeval waarbij haar echtgenoot betrokken was. De commissaris-generaal heeft terecht gesteld dat het opmerkelijk is dat verzoekster niets bleek te weten over het ongeval waarbij haar echtgenoot betrokken was, dat zij niet wist te vertellen waar dat ongeval zich had voorgedaan, noch wanneer dat ongeval precies had plaatsgevonden, noch wie bij het ongeval om het leven zou zijn gekomen. Daarnaast bleek verzoekster ook niet te weten hoe lang haar echtgenoot al als taxichauffeur actief was. De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoeksters echtgenoot haar en zijn drie kinderen zou achterlaten zonder zijn intenties bekend te maken. Verzoeksters betoog dat zij als huisvrouw weinig buiten kwam en haar echtgenoot haar niets vertelde over zijn activiteiten buitenshuis, volstaat niet om deze vaststellingen te verklaren. Het ongeval van haar echtgenoot was voor verzoekster immers de aanleiding om haar land te verlaten, zodat verwacht mag worden dat verzoekster over die aanleiding de nodige informatie kan verstrekken. De beslissing om haar land te ontvluchten is immers een zeer ingrijpende beslissing waarvan verwacht mag worden dat ze niet lichtzinnig wordt genomen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster haar beweerde psychiatrische problemen niet aantoonde. Verzoeksters betoog dat zij tijdens het gehoor over hoofdpijn klaagde en dat haar antwoorden

beneden alle peil zouden zijn, toont nog niet aan dat zij psychiatrische problemen heeft, die haar totale onwetendheid kunnen verklaren. Verzoekster die overigens meerdere malen op consultatie ging bij een arts van het centrum waar zij verbleef, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, legt immers geen enkel medisch attest neer dat haar verklaarde psychische problemen kan bevestigen.

Verzoekster toont evenmin aan dat zij zich als alleenstaande vrouw in een kwetsbare positie zou bevinden in geval van terugkeer naar Afghanistan. Zij beschikt immers over een familiaal netwerk waar zij kan op terugvallen. Verzoekster woonde immers na het vertrek van haar echtgenoot in bij haar tante waar overigens ook haar moeder verbleef en een neef. Verzoekster beperkt zich tot de blote bewering dat haar tante niet voor lange tijd zou kunnen instaan voor de zorg van haar gezin. De loutere verwijzing naar en het neerleggen van een rapport over de situatie van vrouwen in een aantal landen, waaronder Afghanistan volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land vervolgd wordt of er een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Dit risico dient in concreto aannemelijk gemaakt te worden en verzoekster blijft dienaangaande in gebreke.

De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift de vaststellingen over de veiligheidstoestand in de stad Kaboel niet betwist. De Raad sluit zich aan bij de vaststelling dat er voor burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER